

စုစုပေါင်း
SAMPLE BOOK
မြန်မာမြန်

THE GUEST CAT
TAKASHI HIRAIDE

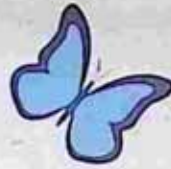
2021.GRAPHIC DESIGN : KYAW MINN MOUNG

mgyoe.com

mgyc.com

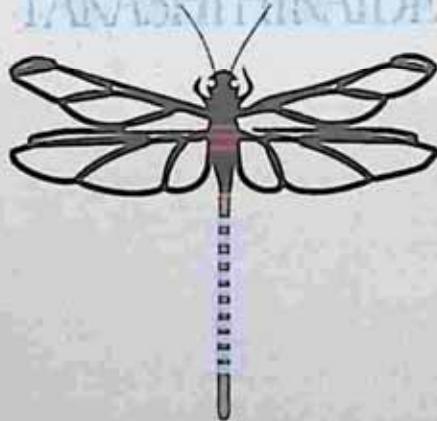
SAMPLE BOOK

စုပြုတ်ချစ်
မြန်မာ

ဆွယ်လှယ် စတုဂံတေး

THE GUEST CAT
TAKASHI HIRAI

ISBN 978-99971-44-66-9

K0454

9 789997 144669

mgyc.com

THE *NEW YORK TIMES* BESTSELLER

The Guest Cat

TAKASHI HIRAIDE

"The Guest Cat is a rare treasure . . . beautiful and profound . . . whether you're a cat lover or not, don't pass this one up!" NPR

Takashi Hiraide

‘ဧည့်သည်ကြောင်ကလေး’ ဝတ္ထု၏ မူရင်းဖန်တီးသူ ‘ဟိရိုင်းဒယ် တကားရှိ’ သည် မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်နှင့် အကျွမ်းတဝင် မရှိသေးသော ဂျပန် ကဗျာဆရာ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်တွင် ခိတကျူးရှူး၊ မိုဂျီအရပ်၌ မွေးဖွား ခဲ့သူ ဖြစ်သည့်အတွက် ၇၁ နှစ် ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ အိမ်သူ ‘ခါဝနို မိချိယို’ သည် လည်း ကဗျာဆရာမ တစ်ဦးပင်။ လက်ရှိအချိန်တွင် ‘တကားရှိ’ သည် ဇနီးသည်၊ ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်နှင့်အတူ တိုကျိုမြို့အနောက်ပိုင်း ဆင်ခြေဖုံး ရပ်ကွက်တစ်ခု၌ နေထိုင်ပြီး ‘တာမ’ အနုပညာတက္ကသိုလ် အနုပညာနှင့် ကဗျာ ဗေဒဆိုင်ရာ ဌာနတွင် ပါမောက္ခအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက် ရှိပါသည်။

သူ ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သော ကဗျာစာအုပ်များအနက် ၂၀၀၉ ခုနှစ် တွင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆို ထုတ်ဝေခဲ့သည့် ‘The Fighting Spirit of the Walnut’ စာအုပ်ဖြင့် ကဗျာစာပေဆု ဆွတ်ခူးခဲ့သည်။ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု အိုင်အိုဝါတွင် နှစ်စဉ် ကျင်းပလေ့ရှိသော ‘နိုင်ငံတကာ ကလောင် ရှင်များ ညီလာခံ’ (International Writing Program) သို့ ၁၂ ပတ်ကြာ တက်ရောက်ခဲ့သည့် ခရီးစဉ်ကာလ အတွေ့အကြုံများအကြောင်းကို မှန်းခြယ် ထားသော ‘Postcards to Donald Evans’ ကဗျာစာအုပ်မှာလည်း ကျော်ကြား သည်။ ‘The Guest Cat’ (ဧည့်သည် ကြောင်ကလေး) ဝတ္ထုသည် သူ၏ ထင်ရှား သော ဝတ္ထုလက်ရာတစ်ခု ဖြစ်ပြီး နယူးယောက်တိုင်းမ် သတင်းစာ၏ အရောင်းရဆုံး စာရင်းဝင် စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်သည့်အပြင် ဂျပန်နိုင်ငံမှ ပေးသော ‘ခိယာမရှိးဟေး’ စာပေဆုကို ရရှိထားသည်။

မုဒိတာစကား

John Grisham ရဲ့ 'The Firm' ဝတ္ထုမြန်မာပြန်ကို facebook မှာ ပို့စ်တင်ရာ ကနေ စပြီး ဖတ်ဖူးခဲ့စဉ်ကတည်းက သူ့အရေးအသားတွေ အချည်းနှီးမဖြစ်ဘဲ ဘာသာပြန် စာရေးဆရာတစ်ယောက် အဖြစ်နဲ့ စာအုပ်တွေ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေ နိုင်လာတဲ့ အနေအထားအထိ ရောက်လာရင် ကောင်းမှာပဲလို့ ဆန္ဒဖြစ်ခဲ့မိ ပါတယ်။ အပြင်မှာသာ လူချင်း မတွေ့ဖူးသေးပေမယ့် အွန်လိုင်းပေါ်ကနေ စာအုပ်အကြောင်းတွေ သူနဲ့ကျွန်တော် ဆွေးနွေးဖြစ်ကြတယ်။ သူ ဘယ် စာအုပ်တော့ ပြန်နေတယ်၊ ဘယ်စာအုပ်ကတော့ ပြန်ပြီးသွားပြီ ပြောနေကြ ရင်းနဲ့ပဲ သူ့ရဲ့ (ပထမဆုံး ဘာသာပြန်လက်ရာ မဟုတ်သော်လည်း) ပွဲဦးထွက် ဘာသာပြန်စာအုပ်အဖြစ် 'ဘဝထဲက အသိတရား' (What I Know For Sure by Oprah Winfrey) ဆိုတဲ့ စာအုပ် ၂၀၂၁ ဇန်နဝါရီမှာ ထွက်လာပါတယ်။ အဲဒီ နောက်မှာတော့သူ့စာအုပ်တွေထပ်ထွက်လာဖို့ရှိပေမယ့်အကြောင်းကြောင်း ကြောင့် ကြန့်ကြာနေခဲ့ရာကနေ ခုတော့ 'ဧည့်သည် ကြောင်ကလေး' ဆိုတဲ့ ဂျပန်ဝတ္ထုလတ် တစ်ပုဒ်ကို ကံကော်ဝတ်ရည်စာပေကနေ ထုတ်တော့မှာ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း အသိပေးရင်းနဲ့ အမှာစာရေးပေးဖို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောလာ ပါတယ်။

လတ်တလောမှာ စာအုပ်တွေ အထွက်ကြဲနေတာမို့ လူသစ်တန်း စာရေးဆရာတချို့ရဲ့ စာအုပ်တွေ ထွက်ဖို့ နှောင့်နှေးနေပြီး စာမူကြမ်းဘဝနဲ့ အိပ်ပျော်နေချိန်မှာ သူ့စာအုပ် ထွက်ဖြစ်မယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း သိရတဲ့

အတွက် ကာယကံရှင်နဲ့ ထပ်တူ ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာမိပါတယ်။ စာရေးသူတစ်ယောက်အတွက်တော့ သူရေးထားတဲ့ စာတစ်ပုဒ် စာအုပ်အဖြစ် ထွက်ရှိလာခြင်းကို မြင်ရတာဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ရင်သွေးလေး လူ့လောကထဲ ရောက်လာတာကို မြင်ရသလောက်နီးနီး ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ခံစားခဲ့ရဖူးလို့ပါပဲ။

‘ဧည့်သည် ကြောင်ကလေး’ ဝတ္ထုရဲ့ မူရင်းဖန်တီးသူ ‘ဟိရိုင်းဒယ် တကားရှိ’ ဟာ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်နဲ့ အကျွမ်းတဝင် မရှိသေးတဲ့ ဂျပန်ကဗျာဆရာ တစ်ဦးပါ။ ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်မှာ ခိတကျူးရိုး၊ မိုဂျီအရပ်မှာ မွေးဖွားခဲ့သူ ဖြစ်တဲ့အတွက် ခုချိန်မှာ သူ့အသက်ဟာ ခုနစ်ဆယ်ကျော်တွင်းကို ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ အိမ်သူ ‘ခါဝနို မိချိုယို’ ကဗျာဆရာမတစ်ဦး ဖြစ်တာမို့ သူတို့မောင်နှံဟာ အတွဲညီ လိုက်ဖက်တယ်ဆိုရမှာပါ။ လက်ရှိအချိန်မှာ ‘တကားရှိ’ ဟာ ဇနီးသည်ရယ်၊ ကြောင်ကလေး တစ်ကောင်ရယ်နဲ့အတူ တိုကျိုမြို့ အနောက်ပိုင်း ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်တစ်ခုမှာနေထိုင်ပြီး တာမအနုပညာတက္ကသိုလ်မှာ အနုပညာနှင့် ကဗျာဗေဒဆိုင်ရာ ပါမောက္ခအဖြစ် တာဝန်ထမ်းလျက် ရှိပါတယ်။

သူ ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ ကဗျာစာအုပ်တွေအနက် ၂၀၀၉ ခုနှစ်မှာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆို ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ ‘The Fighting Spirit of the Walnut’ စာအုပ်ဟာ ကဗျာစာပေဆု ဆွတ်ခူးခဲ့ပါတယ်။ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုအိုင်အိုဝါအရပ်မှာ နှစ်စဉ် ကျင်းပလေ့ရှိတဲ့ ‘နိုင်ငံတကာ ကလောင်ရှင်များညီလာခံ’ (International Writing Program) မှာ ၁၂ ပတ်ကြာ တက်ရောက်ခဲ့တဲ့ ခရီးစဉ်ကာလ အတွေ့အကြုံတွေကို မှန်းခြယ်ထားတဲ့ ‘Postcards to Donald Evans’ ကဗျာစာအုပ်ဟာလည်း ထင်ရှားပါတယ်။ ယခု ဖတ်ရှုရမယ့် ‘ဧည့်သည် ကြောင်ကလေး’ ဝတ္ထုဟာ သူ့ရဲ့ ထင်ရှားတဲ့ ဝတ္ထုလက်ရာတစ်ခု ဖြစ်ပြီး နယူးယောက်တိုင်းမ်သတင်းစာရဲ့ အရောင်းရဆုံး စာရင်းဝင် စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်သလို ဂျပန်နိုင်ငံမှာလည်း ‘ခိယာမရှိုးဟေးစာပေဆု’ ကို ရရှိထားပါတယ်။ ဒီလောက်ဆို မူရင်းစာရေးသူအကြောင်း တီးမိခေါက်မိ ရှိလောက်ပါပြီ။

မြန်မာပြန်သူ စုမြတ်ချစ် ဟာ နိုင်ငံခြားဘာသာ တက္ကသိုလ်ကနေ အင်္ဂလိပ်စာ အထူးပြုနဲ့ ဘွဲ့ရထားသူဖြစ်ပြီး ပြင်ပမှာ သင်တန်းဖွင့်ကာ အင်္ဂလိပ်စာ သင်ကြားနေတဲ့ ဆရာမတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် ပြီးစလွယ် ပြန်တတ်တဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး။ စာအုပ်ထဲမှာ သူနဲ့ စိမ်းသက်တဲ့ နယ်ပယ်က အကြောင်းအရာတွေ ပါလာရင် သက်ဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်သူတွေထံ ချဉ်းကပ်မေးမြန်းပြီးမှ အဆင်ပြေ အံဝင်အောင် ပြန်ဆို လေ့ ရှိသူပါ။ ဒီစာအုပ်ကိုလည်း သူ့ထက် စာရေးသက် စောပြီး စာအုပ်တွေ ထွက်ရှိထားတဲ့ စာရေးသူတစ်ဦးရဲ့ ဝေဖန်အကြံပြုမှုတွေနဲ့ ရေးသား ပြန်ဆိုဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ သိရပါတယ်။

လူလတ်ပိုင်း ဇနီးမောင်နှံဆီကို ကြောင်ကလေးတစ်ကောင် အလည် ရောက်လာပုံကနေ အစချီထားပြီး လူ့ဘဝရဲ့ ဒဿနတွေကို ဖော်ပြထားတဲ့ ဒီဝတ္ထုဟာ အချိန်ပေး ဖတ်ရှုသင့်တဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ပါပဲ။ 'မိုင်တစ်သောင်း ခရီးဟာ ခြေတစ်လှမ်းကပဲ စတင်ရတယ်' ဆိုတဲ့ စကားပုံလိုပဲ၊ လိုအပ်ချက် တွေကို စာဖတ်ပရိသတ်များက ချစ်သောမျက်စိနဲ့ ရှုကြည့် ဝေဖန်ပေးကြပါ။ ရေးသက် ရလာတဲ့အချိန်မှာ ပိုမိုကောင်းမွန်ညက်ညောတဲ့ ဘာသာပြန်ချက် တွေနဲ့အတူ စာအုပ်ကောင်းတွေ အများကြီး ဆက်လက် ထွက်ရှိလာနိုင်ပါစေ ညီမလေး စုမြတ်ချစ်ရေ...။

ခင်မင်မှုဖြင့်
ကျော်စွာ(ဆေး-၂)
၁၉.၁၂.၂၀၂၁

ဧည့်သည် ကြောင်ကလေး (The Guest Cat) နှင့် စပ်လျဉ်း၍

‘ဧည့်သည် ကြောင်ကလေး’ ရဲ့ မူရင်းက ဂျပန်ဝတ္ထု ဖြစ်ပြီး ဂျပန်ဝတ္ထုတွေ အဖတ်နည်းသူ ကျွန်မအဖို့သူငယ်ချင်း စာရေးဆရာ မျိုးဇော်ဝင်းကြောင့် ဒီစာအုပ်ကို သိခဲ့တယ်။ ဆရာက တိရိစ္ဆာန် ချစ်သူပီပီ ဒီစာအုပ်လေးကို ဘာသာပြန်စေချင်တဲ့ စေတနာနဲ့ ကျွန်မကို ညွှန်းပေးခဲ့ပါတယ်။ စာအုပ်လေးက ပါးပါးလေးမို့ အချိန် နှစ်လလောက်နဲ့ပဲ အပြီးသတ် ရေးနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ရောဂါကပ်ဘေးနဲ့ နိုင်ငံရေးအခြေအနေတွေကြောင့် ထွက်ဖို့ ကြန့်ကြာခဲ့တယ်။

ဧည့်သည်ကြောင်ကလေး ဝတ္ထုရဲ့ မူရင်းဖန်တီးသူ ‘ဟိရိုင်းဒယ် တကားရှိ’ ဟာ ဂျပန်ကဗျာဆရာတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး သူ့ဇနီးသည် ‘ခါဝနို မိချိုယို’ ဟာလည်း ကဗျာဆရာမတစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ လက်ရှိအချိန်မှာ ‘တကားရှိ’ ဟာ အသက် ၇၁ နှစ်အရွယ် ဖြစ်ပြီး သူ့ ဇနီးသည်ရယ်၊ ကြောင်ကလေး တစ်ကောင် ရယ်နဲ့အတူ တိုကျိုမြို့၊ အနောက်ပိုင်း ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်တစ်ခုမှာ နေထိုင်ပြီး တာမအနုပညာတက္ကသိုလ်မှာ အနုပညာနှင့်ကဗျာဗေဒဆိုင်ရာ ပါမောက္ခအဖြစ် တာဝန်ထမ်းလျက် ရှိပါတယ်။

‘ဧည့်သည် ကြောင်ကလေး’ ဝတ္ထုဟာ သူ့ရဲ့ ထင်ရှားတဲ့ ဝတ္ထုလက်ရာ တစ်ခု ဖြစ်ပြီး နယူးယောက်တိုင်းမ် သတင်းစာရဲ့ အရောင်းရဆုံး စာရင်းဝင် စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်သလို ဂျပန်နိုင်ငံမှာလည်း ‘ခိယာမရှိုးဟေး’ စာပေဆုကို ရရှိထားပါတယ်။ နာမည်ကြီးစာနယ်ဇင်းတွေ ဖြစ်တဲ့ နယူးယောက်တိုင်းမ် (New York Times) ၊ ဂါးဒီးယန်း (Guardian)၊ အန်ပီအာ (NPR) မှတ်ချက်တွေကို ဖော်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။

“The Guest Cat က ရှားပါးတဲ့ ရတနာပဲ။ လှပပြီး နက်နဲသိမ်မွေ့ တယ်။ သင်က ကြောင်ချစ်သူ ဖြစ်ဖြစ် မဖြစ်ဖြစ် ဒီစာအုပ်ကို လက်လွှတ် မခံပါနဲ့။” (NPR)

“ဒီစာအုပ်က နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး အတွေးနယ်ချဲ့လို့ ကောင်းတဲ့ စာအုပ် ပါ။ စာအုပ် ဖတ်ပြီးတာနဲ့ ‘ဘယ်လိုများ ရေးလိုက်တာလဲ’ လို့ စာရေးဆရာကို မေးမိလိမ့်မယ်။ ကြေကွဲလွမ်းဆွတ်ပြီး မျက်ရည်ဝဲလာလိမ့်မယ်။ ဒီစာအုပ်ကို တစ်ကြိမ် ဖတ်ပြီးတာနဲ့ နောက်တစ်ကြိမ် ဖတ်ချင်လာလိမ့်မယ်။ ” (Guardian)

“အရေးအသားနဲ့ ဖော်ပြချက်တွေက စေ့စပ်သပ်ရပ်ပြီး ချစ်စရာ ကောင်းတယ်။ တကားရှိရဲ့ စာအုပ်ဟာ အပြင်ပန်းအားဖြင့် ကြောင်ကလေး တစ်ကောင်အကြောင်း ဆိုပေမယ့် နေရာနဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုကို တိတိကျကျ ပုံဖော် သွားတယ်။ သီးသန့်နေရာလေးတစ်ခုကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း အသေးစိတ် ပုံဖော်ထားတာမို့ စာဖတ်သူကို အဲဒီနေရာလေးနဲ့ ရင်းနှီးလာစေတယ်”

(New York Times)

ဒီစာအုပ်လေးကို ကျွန်မရဲ့ တတ်အားသရွေ့ ကြိုးစားအားထုတ် မှုတွေနဲ့ အကောင်းဆုံး မဟုတ်တောင် အညံ့ဆုံး မဖြစ်အောင်တော့ ဘာသာ ပြန်ခဲ့တဲ့အတွက် လိုအပ်ချက် တစ်စုံတစ်ရာ ရှိခဲ့ရင် စာဖတ်ပရိသတ်များက နားလည်ပေးကြပါ။ ဒီစာအုပ်လေးကို ထုတ်ဝေပေးတဲ့ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်မှ တီပိုင်း၊ မုဒိတာစကား ချီးမြှင့်ပေးတဲ့ ဆရာကျော်စွာ(ဆေး-၂)၊ ဘာသာ ပြန်ဖြစ် အောင် စာအုပ်လေး မျှဝေပေးတဲ့ သူငယ်ချင်း စာရေးဆရာ မျိုးဇော်ဝင်း၊ ချစ်သောမျက်စိနဲ့ ဖတ်ပေးကြမယ့် စာဖတ်ပရိသတ်များ အားလုံးကို အထူး ကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း ပြောရင်း အမှာစာကို အဆုံးသတ်လိုက်ပါတယ်။

စုမြတ်ချစ်
၁၉.၁၂.၂၀၂၁

THE Guest Cat

Takashi Hiraide

အခန်း (၁)

နိမ့်နိမ့်လေးလို့ ထင်ရတဲ့ တိမ်တိုက်တွေဟာ လေတိုက် ခံလိုက်ရတဲ့အခါ ဘယ်ဘက်ကို နည်းနည်း၊ ညာဘက်ကို နည်းနည်း လွင့်ပြယ်သွားတယ်။

ကျွန်တော်တို့ မီးဖိုချောင် ထောင့်နားမှာ ရှိတဲ့ ပြတင်းပေါက်လေးက ခပ်မြင့်မြင့် သစ်သား ခြံစည်းရိုးနဲ့ ကပ်နေတော့ လူတစ်ယောက် ဖြတ်သွားရင် နီးနီးကပ်ကပ် မြင်ရတယ်။ ပြတင်းပေါက်မှန်က မှန်အဝါး ဖြစ်တာမို့ အိမ်ထဲကနေ လှမ်းကြည့်တဲ့အခါ မှန်ဝါးဝါး ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားလိုပဲ။ လမ်းကြားလေးရဲ့ မြောက်ဘက်မှာ ရှိတဲ့ သစ်သားခြံစည်းရိုးကို ဝါးချုံတန်းတွေနဲ့ ကာရံထားတယ်။ ဆယ်ပေလောက်တော့ ကျယ်မယ်။ ပြတင်းပေါက်ပေါ်က သဘာဝပိတ်ကားလေးမှာ ခြံစည်းရိုးအရိပ် အမြဲကျနေတာကြောင့် ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ လမ်းကြားလေးကနေ လူတစ်ယောက် ဖြတ်လျှောက်သွားတိုင်း အရိပ်ပေါ်လာပြီး ပြတင်းပေါက် တစ်ခုလုံးကို ကွယ်သွားလေ့ ရှိတယ်။ နေသာတဲ့ ရက်တွေ ဆိုရင်တော့ အိမ်အတွင်းပိုင်းထဲက လှမ်းကြည့်တဲ့အခါ ပိုပြီး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်ရတယ်။ လမ်းသွား လမ်းလာတွေ ခြံစည်းရိုးနဲ့ နီးလာတဲ့အခါ ပြတင်းပေါက်မှန်မှာ သူတို့အရိပ်တွေက ပိုကြီးလာတယ်။ ပြီးတော့လည်း ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် တစ်ခုလိုပဲ ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားတတ်တယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့မှာ တိမ်တွေက မရွေ့လျားသလို အရိပ်တွေကလည်း ပြတင်းပေါက်နဲ့ နီးလာတဲ့ အခါမှာတောင် ပိုမကြီးလာဘူး။ တိမ်တွေက ရစ်ဝဲ နေပြီး အော်သံ တိုးတိုးကလေး ပေါ်လာတယ်။

ကျွန်တော့်ဇနီးနဲ့ ကျွန်တော်က လမ်းကြား သေးသေးလေးကို 'လျှပ်တစ်ပြက် လမ်းကြားလေး' လို့ နာမည်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒီ လမ်းကြားလေးကနေ မိနစ်နှစ်ဆယ် အကွာအဝေးမှာ အနောက်တောင်ဘက် ကို ဦးတည်သွားတဲ့ 'ရှင်ဂျူကု' ဘူတာရုံ ရှိတယ်။ အင်္ဂတေနံရံတွေနဲ့ သစ်သား ခြံစည်းရိုး ကြားထဲက အိမ်ရာမြေ ကျယ်ကျယ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ငှားနေတဲ့ နေရာကလေးက အရင်ကတော့ ဧည့်ဂေဟာ။ လမ်းကြားလေးနဲ့ မနီးမဝေး မှာ သစ်သားခြံစည်းရိုးနဲ့ ခနော်နီခနော်နီ တံခါးပေါက် ရှိပြီး အဲဒီ တံခါးပေါက် က အိမ်ရှင် အဘွားအိုရဲ့ ဘေးဘက်ဝင်ပေါက် အဖြစ်ရော အိမ်ငှားတွေရဲ့ အရှေ့ ဝင်ပေါက် အဖြစ်ပါ နှစ်မျိုး အသုံးပြုနိုင်တယ်။

လမ်းကြားလေးကို အရိပ်ထိုးနေတဲ့ သစ်ပင်ကြီးက သက်တမ်း ကြာ မြင့်လှပြီ။ အိမ်ဆောက်ပြီးတဲ့ အချိန်တုန်းက သစ်ပင်ရဲ့ ပင်စည်တွေက ခြံဝင်း ခတ်ထားသလို ဖြစ်သွားတယ်။ သစ်ပင်ရဲ့ အကိုင်း၊ အခက်တွေကတော့ အဟန့် အတား မရှိ ဆက်လက် ကြီးထွားနေပြီး အိမ်ရှင်ရဲ့ ဥယျာဉ်နဲ့ အိမ်ငှားတွေရဲ့ တစ်ထပ်တိုက်လေးတွေကို အရိပ်ကောင်းကောင်း မိုးပေးထားတယ်။

ဘေးအိမ်က ငါးနှစ်အရွယ် ကောင်လေးက လေလွင့်ကြောင်ကလေး တစ်ကောင်ကို ဖမ်းပြီး ခေါ်မွေးထားတယ်။ ကြောင်ကလေးက 'လျှပ်တစ်ပြက် လမ်းကြားလေး' ထဲ လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်အနည်းငယ်တုန်းက ရောက်လာတာလေ။ သူတို့တွေက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အရှေ့ဘက် အိမ်နီးချင်းတွေ ဖြစ်ပေမယ့် 'လျှပ် တစ်ပြက် လမ်းကြားကလေး' ရဲ့ အလှည့်အပြောင်းတွေက ကျွန်တော်တို့ ကြားမှာ အကွာအဝေးတစ်ခု ဖြစ်သယောင်ယောင်။

ကျွန်တော်တို့ နေ့စဉ် သွားလာ လှုပ်ရှားနေကြပေမယ့် အိမ်နီးချင်း တွေနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ရတာက ခပ်ရှားရှားရယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဥယျာဉ် ကပ်လျက်မှာ အိမ်နီးချင်းအိမ်ရဲ့ နံရံရှိပြီး လေဝင် လေထွက်အတွက် ပြတင်း ပေါက်ငယ်ကလေး ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်း ပြောရရင် ကျွန်တော်

တို့ဟာ အိမ်ရာမြေကျယ်ကျယ်ရဲ့ ထောင့်ဘက်မှာ ရှိတဲ့ ဧည့်ဂေဟာကလေးရဲ့ အိမ်ငှားသူတွေ ဆိုတော့ အိမ်နီးချင်းလို သုံးရတာ သိပ်တော့ အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူးပေါ့လေ။

ကောင်လေးက အသံစူးရှရှ အော်ပြီး လမ်းကြားလေးထဲမှာ မကြာခဏ ကစားလေ့ ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ လမ်းကြားလေးကနေ ဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နေ့စဉ်ဘဝတွေက လုံးဝကွဲပြားတဲ့ အချိန်ကာလတွေမှာ ဖြစ်နေတာကိုး။ ကျွန်တော်ဆိုရင် ညဉ့်နက်တဲ့အထိ စားပွဲမှာ မျက်နှာအပ်ရင်း အချိန်ကုန်နေရတာ များတယ်။ တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော်က မနက်စာဝိုင်းမှာ ထိုင်နေတုန်း အသံတစ်သံကို သိသိသာသာ ကြားလိုက်ရတယ်။ ကောင်ကလေးက ကြောင်မွေးဖို့ ပြတ်ပြတ်သားသားကို ပြောသွားတဲ့ အသံပေါ့။

ရက်အနည်းငယ် အကြာမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ ခြံထဲမှာ ကြောင်ကလေး တစ်ကောင် သုတ်သုတ်ပျာပျာ ပြေးနေတာကို သတိထားမိတယ်။ အရွယ်အစားကတော့ အင်္ကျီလှန်းတဲ့ ချိတ်သာသာ။ ပြီးတော့ ကောင်ကလေး အသံကို ကြားရတဲ့အခါ ကျွန်တော် ပြုံးမိတယ်။ အတိတ်ကို ပြန်ကြည့်တော့ ဒီအချိန်ကလေးက လွမ်းဆွတ်စရာလေးပါပဲ။

အခန်း (၂)

ကောင်လေးရဲ့ အောင်မြင်ပျော်မြူးတဲ့ အသံကို အိမ်ကြီးထဲက အိမ်ရှင်က ကြားသွားတယ်။ အဲဒီညနေက အိမ်နီးချင်းရဲ့ အိမ်အဝင်ပေါက်မှာ အိမ်ရှင် အဘွားအို ပြောနေသံကို ကျွန်တော်တို့ ကြားရတယ်။

“မင်းတို့ ကြောင်မွေးချင်လို့လား”

အဘွားအိုရဲ့ မလိုလားတဲ့ ခြောက်ကပ်ကပ် အသံ ထွက်လာတယ်။

“ဒါက ကျွန်မတို့အတွက် သည်းမခံနိုင်စရာပဲနော်”

အိမ်ရှင် အဘွားအိုက ဆက်ပြောတယ်။

ကြောင်တွေက ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်သွားကြောင်း၊ ဥယျာဉ်ထဲ မှာ အညစ်အကြေး စွန့်ကြောင်း၊ ခေါင်မိုးပေါ်ကို ကုတ်ကပ်တက်ကြောင်း၊ တစ်ခါတလေ အိမ်ထဲမှာ ရွံ့ပေလာတဲ့ သူတို့ ခြေရာလေးတွေ ထင်ကြောင်း။

ဘေးအိမ်က အိမ်ရှင်မ ငယ်ငယ်ကလေးကတော့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးနဲ့ တိုးတိုးလေး စကားပြန်ပြောတယ်။ သူက သူ့ကိုယ်သူ ကာကာကွယ်ကွယ် ပြောသယောင်။ ဒါပေမဲ့ သူက အဘွားကြီး ပြောသမျှကို စိတ်ရှည်ရှည် နားထောင်တယ်။ ဖြစ်နိုင်ခြေကတော့ ကောင်လေးကလည်း ကြောင်မွေးခွင့် ရဖို့ ဆုတောင်းနေပုံ။ နောက်ဆုံးမှာတော့ အိမ်ရှင် အဘွားအိုက လက်လျှော့ လိုက်ရတယ်။

ကျွန်တော်တို့ လင်မယားနဲ့ အိမ်ရှင် အဘွားအိုတို့ အိမ်ငှားစာချုပ် လက်မှတ်ထိုးခဲ့တဲ့ စောစောပိုင်း နှစ်နှစ်ကို ကျွန်တော် မှတ်မိသေးတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ ပူးတွဲ ဖြည့်စွက်ခဲ့ရတာက ကလေးတွေ မပါရ၊ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်တွေ မမွေးရတဲ့ သဘောတူညီချက်ပါ။ ကျွန်တော် တို့ ဇနီးမောင်နှံကလည်း အသက် ၃၀ နှောင်းပိုင်း ရောက်လာတာတောင် ဘဝမှာ ကလေး မလိုချင်ခဲ့ဘူး။ ပြီးတော့ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန် မွေးရအောင်က လည်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ကြောင် မချစ်တတ်ကြ။ ခွေးမွေးဖို့ အကြံလည်း ဘယ်တုန်းကမှ ပေါ်မလာခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ မောင်နှံ က အိမ်ရှင် အဘွားအိုအတွက် အလွန်သင့်တော်တဲ့ အိမ်ငှားတွေ ဖြစ်ကြ တယ်။

ကျွန်တော့် အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ကြောင်ချစ်တတ် သူတွေ နည်းနည်း ရှိတယ်။ သူတို့ မျက်ဝန်းတွေထဲက အကဲပိုလွန်းတဲ့ ချစ်ခြင်း မေတ္တာတွေကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရတဲ့ အခိုက်အတန့်တွေဟာ ကျွန်တော့် အတွက် မနှစ်မြို့စရာပဲ ဆိုတာ ဝန်ခံပါတယ်။ သူတို့စိတ်နဲ့ ခန္ဓာကို ကြောင် တွေအပေါ် လုံးလုံးမြှုပ်နှံထားတာကို လုံးဝ မရှက်ကြပုံပဲ။ အဲဒီအကြောင်းကို အခု စဉ်းစားမိတဲ့အခါ ကျွန်တော်က ကြောင်ချစ်သူ မဟုတ်တာထက် ကြောင် ချစ်သူတွေနဲ့ အစေးမကပ်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီထက် ပိုသေးတယ်။ ကျွန်တော်က ဘယ်တုန်းကမှ ကြောင်တစ်ကောင်နဲ့ အတူ မနေခဲ့ဖူးဘူးလေ။

ကျွန်တော် ကလေးဘဝတုန်းက ခွေး မွေးဖူးတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ခွေးကလေးရဲ့ ဆက်နွယ်မှုက ရိုးရှင်းပွင့်လင်းတယ်။ လည်ပတ်ကြိုးကို ကိုင် ထားတဲ့ ဦးဆောင်သူနဲ့ အမိန့်နာခံသူ ကြားက တင်းအားက စိတ်ကျေနပ် စရာပါ။

စည်ပင်ဝန်ထမ်းတွေ နေရတဲ့ တိုက်တန်းမှာ ကျွန်တော့် မိသားစု တွေနဲ့ အတူနေခဲ့ရတုန်းက ကျွန်တော်ဟာ အခု အိမ်နီးချင်း ကောင်လေး အရွယ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်။ အဲဒီတိုက်တန်းတွေက ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်က အခန်းငယ်လေးတွေလိုပါပဲ။ ကျွန်တော် ခွေးမွေးပြီး မကြာခင်မှာပဲ ခွေးလေး အခိုးခံလိုက်ရတယ်။ ခွေးပျောက်သွားပြီလို့ ကျွန်တော့်အဖေ သတိထားမိချိန်

mgp.e.com

က စနေ နေ့လယ်ခင်း၊ ဒါမှမဟုတ် တနင်္ဂနွေ နေ့လယ်ခင်းပဲ။ ခွေးလည်ပတ် ကြိုးကို အိမ်ပေါက်ဝ အပြင်ဘက်မှာ ချည်ထားတာ။ ခွေးကလေးက မရှိတော့ဘူး။ အဖေက ကျွန်တော့်ကို ချက်ချင်း ခေါ်ပြီး အပူတပြင်း လိုက်ရှာကြပေမယ့် ခွေးကိုရော ခွေးသူခိုး အရိပ်အယောင်ပါ မတွေ့ကြဘူး။

ခွေးပျောက်သွားတဲ့ အချိန်မှာ အဖေ တုံ့ပြန်မှုကို မြင်ရတဲ့ ကျွန်တော်က ဒီထက် ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာ အဖေ့ကို မမေးသင့်တော့ဘူး ဆိုတာတော့ သိသိသာသာ မှတ်မိပါတယ်။ ကျွန်တော့်အစ်မ ပြောတာတော့ အဲဒီအချိန် တုန်းက ကျွန်တော် တစ်ညလုံး ငိုခဲ့တာတဲ့။ အခု ကျွန်တော် အဲဒါအပြင် တခြား မမှတ်မိတော့ဘူး။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ကြောင် မချစ်တတ်ပေမယ့် ကျွန်တော့် ဇနီးက သက်ရှိတိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ မွေးရာပါ ဆက်နွယ်မှု ရှိတယ်။ သူ ငယ်ငယ် တုန်းက သူ့အစ်ကိုနဲ့ ရေပုတ်သင်တွေ၊ ငါးတွေ သွားဖမ်းကြပြီး ငါးမွေးကန်ထဲ ထည့်မွေးတယ်။ လိပ်ပြာအမျိုးမျိုး သူ့အခန်းထဲ ပျံလာတဲ့အခါမှာ လိပ်ပြာ တွေကို သူ ဥဖောက်တဲ့ အကြောင်းတောင် ပြောပြသေးတယ်။ သူက ငှက် မျိုးစုံတွေ စာကလေးတွေ ကြက်ပေါက်ကလေးတွေ အကောင်ပလောင် မျိုးစုံ မွေးခဲ့တာ။ ငှက်သိုက်က ကျလာတဲ့ ငှက်ပေါက်ကလေးတွေကို ဂရုတစိုက် စောင့်ရှောက်တယ်။ ဒဏ်ရာရထားတဲ့ ငှက်ကလေးတွေကိုလည်း ပြန်ကောင်းအောင် သေသေချာချာ ကုပေးသေးတာ။

အခုလက်ရှိမှာတောင် ကျွန်တော့်ဇနီးက တီဗွီကနေ သဘာဝ အစီအစဉ်တွေကို ကြည့်ပြီး တိရစ္ဆာန်မျိုးစုံ နာမည်တွေ ပြောပြနိုင်တယ်။ ဝေးကွာလှတဲ့ နိုင်ငံတွေက ရှားပါးတဲ့ မျိုးစိတ်တွေကိုလည်း သူ သိတယ်။ ကျွန်တော့် ဇနီးဟာ သူ့တစ်ဘဝလုံး တိရစ္ဆာန် အမျိုးမျိုးနဲ့ ထိတွေ့ ဆက်ဆံခဲ့တာ။ အကုန်လုံးကို တန်းတူ စိတ်ဝင်စားတယ်။ ကျွန်တော့်လိုမျိုး ခွေးတွေကို ကြောင်တွေထက် ပိုနှစ်သက်တာမျိုး သူ့မှာ မရှိဘူး။

ကြောင်ကလေးက အိမ်နီးချင်းရဲ့ အိမ်မွေးကြောင်လေးဖြစ်သွားတဲ့ အခါ သူက ဥယျာဉ်ထဲ မကြာခဏ ပေါ်လာလေ့ ရှိတယ်။ အနီရောင် လည်ပတ်ကြိုးလေးမှာ တချွင်ချွင် မြည်တဲ့ ချူလုံးကလေးနဲ့ပေါ့။

သစ်သားခြံစည်းရိုးက အိမ်မကြီးရဲ့ ကွက်လပ်နဲ့ ဧည့်ဂေဟာ ကပ်လျက်

ကဥယျာဉ်ငယ်လေးတို့ကိုပိုင်းခြားထားတယ်။ အဲဒီနှစ်နေရာက အရင်တုန်းက တော့ တစ်နေရာတည်း ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။ သစ်ပင်တွေ၊ တောင်ကုန်းလေးတွေ၊ ပန်းခင်းတွေ၊ အိမ်မကြီးရဲ့ လှပတဲ့ ဥယျာဉ်တွေက ကြောင်ကလေးအတွက် နှစ်လိုဖွယ် ဖြစ်နေတော့တယ်။ ဧည့်ဂေဟာရဲ့ ဥယျာဉ်ငယ်လေးဆီ ကြောင်ကလေး ရောက်လာပြီးတဲ့ နောက်မှာ အဲဒီကြောင်လေးက အိမ်ကြီးရဲ့ ခြံတစ်ပြင် လုံး သူ့ဘာသာ စူးစမ်းနေတော့တာပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဥယျာဉ်ငယ်လေးဆီ ကူးလာတဲ့ တံခါး ဖွင့်ထားတဲ့ အခါတိုင်း ကြောင်ကလေးက အိမ်မကြီးရဲ့ ခြံဘက်ကနေ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထဲ ချောင်းကြည့်တတ်နေပြီ။ သူက လူတွေကို သိပ်မကြောက်တတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့ သဘာဝ အမူအကျင့်အရ သတိရှိရှိ နေတတ်တယ်။ ကြောင်ကလေးက သူ့အမြီးကို လေထဲမှာ တန်းနေအောင် ထောင်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထဲ တိတ်တဆိတ် ငေးကြည့်နေတတ်ပေမယ့် အထဲကို ဘယ်တော့မှ ဝင်မလာဘူး။ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ကောက်ချီဖို့ ကြိုးစားရင်လည်း သူက ပြေးသွားတာမှ လှစ်ခနဲ။ သူ့ကို အတင်းအကျပ် ပွေ့ထားရင်တော့ ကိုက်တော့တာပဲ။ အိမ်ရှင် အဘွားအိုရဲ့ နိုးကြားလှတဲ့ အကြည့်တွေကို သိနေတဲ့ အတွက် ကျွန်တော်တို့ ကြောင်ကလေးကို ယဉ်ပါးအောင် အမှန်တကယ် မကြိုးစားပါဘူး။

အဲဒီ အဖြစ်အပျက်တွေက ၁၉၈၈ ရဲ့ ဆောင်းဦးနဲ့ ဆောင်းရာသီ အစမှာ ပေါ်ပေါက်လာတာပဲ။ *ရှိုးဝါကာလရဲ့ နောက်ဆုံးလတွေ အတောအတွင်းမှာပေါ့။ (*ဂျပန်သမိုင်းကြောင်းရဲ့ ရှိုးဝါကာလက ၁၉၂၆ ခုနှစ်မှ ၁၉၈၉ ထိ ကြာမြင့်ပြီး ဧကရာဇ် ဟိရိုဟိတို လက်ထက်ပါ)။

အခန်း (၃)

ကြောင်ကလေး နာမည်က ချီဘီ။ သေးသေးလေးလို့ အဓိပ္ပာယ် ရတယ်။
 ကောင်လေးရဲ့ ချီဘီလို့ ခေါ်တဲ့ အသံစူးစူးကလေးကို ကျွန်တော်တို့ အမြဲ
 ကြားရတတ်တယ်။ ပြီးတော့ အပြင်ဘက်မှာ ပြေးလွှားနေတဲ့ ကောင်လေးရဲ့
 ဖိနပ်သံကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ ကြားရတယ်။ ချူလုံးသံကလေး ကပ်ပါလာ
 ပြီ ဆိုရင်တော့ ကြောင်လေး ရောက်လာတာ သိရပြီပေါ့။

ချီဘီက တကယ်ကို လှတဲ့ ကြောင်မလေး။ သူ့ရဲ့ ဖြူဆွတ်ဆွတ်
 သန့်ရှင်းနေတဲ့ သားမွေးပေါ်မှာ အညိုနုရောင် ပြောက်ကျားကလေးတွေ
 နည်းနည်းပါတယ်။ သူကလေးက ပိန်ပြီး သေးတာကလွဲလို့ ဂျပန်မှာ တွေ့ရ
 လေ့ရှိတဲ့ ကြောင်အမျိုးအစားပါပဲ။

သူ့ကိုယ်ပိုင် လက္ခဏာတွေက ပိန်ပိန်သေးသေးကလေး ဖြစ်နေ
 တာ။ နားရွက်တွေ ထောင်နေတာ၊ နားရွက်အဖျားနားက သွယ်သွယ်ကလေး
 လှနေတာ၊ မကြာခဏ ဆတ်ခနဲ လှုပ်နေတာ။ ချီဘီကလေးက တစ်ယောက်
 ယောက်ရဲ့ ခြေထောက်ကို ပွတ်သပ်ဖို့ တိတ်တဆိတ်နဲ့ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး
 ချဉ်းကပ်တတ်တယ်။ အစက ကျွန်တော် ထင်တာ သူ ကျွန်တော့်ကို ရှောင်
 တယ်ပေါ့။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော်က ကြောင်တွေနဲ့ သိပ်အစေးမကပ်

ဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကြောင့် မဟုတ်ဘူးဗျ။ ‘လျှပ်တစ်ပြက် လမ်းကြားလေး’ ကနေ ဖြတ်သွားလေ့ ရှိတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ချီဘီကို တွေ့တော့ ဆောင့်ကြောင့်ကလေး ထိုင်ပြီး ငေးကြည့်တဲ့အခါ ချီဘီက မပြေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးက ချီဘီကို ပွတ်သပ်ဖို့ ကြိုးစားတော့ ချီဘီက ပြေးတာမှ လှစ်ခနဲ။ သူ့ကို ထိတာ ပွတ်တာတွေ မကြိုက်ပုံပဲ။ ကြောင်မလေးရဲ့ ငြင်းတဲ့ အပြုအမူက အေးတိအေးစက်။

ဒါ့အပြင် ကြောင်ကလေးက အသံထွက်တာ ရှားတယ်။ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် ကြောင်ကလေး လမ်းကြားကို ရောက်လာတုန်းက အသံတစ်ခုခု ပြုပေမယ့် အဲဒီကတည်းက ‘ညောင်’ ဆိုတဲ့ အသံကို ထွက်မလာတော့တာ။ သူ့အသံကို ကျွန်တော်တို့ မကြားရတာဟာ သူ ပေးချင်တဲ့ သတင်းတစ်ခု ဖြစ်ပုံပဲ။

ချီဘီရဲ့ နောက်ထပ် ထူးခြားတဲ့ ပင်ကိုလက္ခဏာက အဘက်ဘက်ကို မကြာခဏ အာရုံစိုက်တာပဲ။ ဖျတ်လတ်တဲ့ သူ့အပြုအမူက ကြောင်ပေါက်လေးဘဝမှာ အကန့်အသတ် မရှိဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ချီဘီက ဥယျာဉ်ထဲမှာ တစ်ကောင်တည်း ကစားနေရတော့ အင်းဆက် ပိုးမွှားတွေ၊ တွားသွားသတ္တဝါတွေကို သူက ပြင်းပြင်းထန်ထန် တုံ့ပြန်တာ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် သုံးသပ်မိတဲ့ အချက်က လူတွေ သတိမပြုမိတဲ့ လေနဲ့ အလင်းရဲ့ သိမ်မွေ့ညင်သာတဲ့ ပြောင်းလဲမှုတွေကို ချီဘီ တုံ့ပြန်တာပဲ။ ကြောင်အများစုက ဒီလို လျင်မြန် ဖျတ်လတ်ကြပေမယ့် ချီဘီ အခြေအနေကတော့ ထူးခြားတယ်။ သူက ‘လျှပ်တစ်ပြက် လမ်းကြားလေး’ ရဲ့ ကြောင်ကလေးလေ။ ကျွန်တော့်ဇနီးကတော့ ချီဘီ ဖြတ်သွားတိုင်း သူ့ကို လက်ညှိုး တထိုးထိုးနဲ့ အထူးတလည်ကို ချီးမွမ်းနေတာ။

ဘေးအိမ်က ကောင်လေး လေ့ကျင့်ပေးတာကြောင့် ချီဘီက ဘောလုံးနဲ့ ကစားတာ ကျွမ်းကျင်လာပြီ။ ကောင်လေးက လက်တစ်ဖဝါးစာ ရော်ဘာဘောလုံး အသုံးပြုပုံပဲ။ လမ်းကြားကလေးမှာ ရယ်မောသံ၊ ကစားသံတွေ၊ ဘောလုံးလေး ခုန်တက်ပုံတွေက ကျွန်တော့်အတွက် နှစ်လိုဖွယ် ဖြစ်လာတာမို့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဥယျာဉ်ငယ်ကလေးထဲမှာတင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်

တဖြည်းဖြည်း စမ်းကြည့်ချင်လာတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ တစ်နေ့ ကျွန်တော် အလုပ်ပြီးတဲ့အခါ အံ့ဆွဲထဲက ထောင့်တစ်ထောင့်မှာ သိမ်းထားတဲ့ ပင်ပေါင် ဘောလုံး လက်ထဲ ကိုင်ပြီး ခြံထဲ ဆင်းခဲ့တယ်။

ဟင်းလင်းပွင့်နေတဲ့ ဝရန်တာအောက်က ကွန်ကရစ်ပေါ်မှာ ပင်ပေါင် ဘောလုံးကို ကျွန်တော် ပုတ်ကြည့်တယ်။ ချီဘီက ဝပ်ထားပြီး သူ့မျက်လုံး တွေက ဘောလုံးရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို အမိဖမ်းနေတယ်။ ပြီးနောက် သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးကို နှိမ့်လိုက်ပြီး ခြေလေးချောင်းစလုံးကို တန်းနေအောင် အရှိန် ယူတယ်။ အဲဒီအနေအထားကနေ ဘောလုံးဆီ ရုတ်တရက် အားပြင်းပြင်းနဲ့ ခုန်ပေါက်လာတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရှေ့ခြေဖဝါးလေး နှစ်ဖက်နဲ့ ဘောလုံးကို ရှေ့နောက် လိုက်ပုတ်နေရော။ ဘောလုံးက ကျွန်တော့် ခြေထောက်ကြားထဲ ကျသွားတော့ သူလည်း လစ်ပြေးသွားတယ်။

ကျွန်တော့် ကြောင်ချစ်သူ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ဆီက ကြားဖူး တာတော့ ကြောင်တွေက ကြောင်ပေါက် အရွယ်ကလေးမှာပဲ ဘောလုံးနဲ့ ကစားကြတာ ဆိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ ချီဘီကတော့ အရွယ် ရောက်လာတာတောင် ဘောလုံးကို အရှိန်နဲ့ ဖမ်းယူတုန်းပဲ။

နောက်ထပ် အရည်အသွေးတစ်ခု ပြောရရင် ချီဘီက တကယ့်ကို လှတဲ့ ကြောင်ကလေးပါ။

ကြောင်ချစ်သူတွေက သူတို့ကြောင်တွေဟာ အခြားသူတွေရဲ့ ကြောင် တွေထက် ပိုလှတယ်လို့ ယုံကြည်ကြတယ်ဆိုပြီး ဓာတ်ပုံဆရာမ တစ်ယောက် ပြောဖူးတယ်။ သူ့အဆိုအရ ကြောင်တွေအားလုံးမှာ လက်ဖျားခါလောက်တဲ့ ကစားကွက်တွေ ရှိတယ်။ သူကလည်း ကြောင်ချစ်သူ ဆိုပေမယ့် ဒီအချက်ကို သူ သတိထားမိတဲ့အခါ အခြား ကြောင်ချစ်သူတွေက သူ့ကို မုန်းကြတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီရက်တွေမှာတော့ ဓာတ်ပုံဆရာမက ညစ်ပေနေတဲ့ လေလွင့်ကြောင် တွေကိုပဲ ပုံလိုက်ရိုက်တော့တယ်။

ဘောလုံးနဲ့ ကစားရတာကို တအား နှစ်သက်တဲ့ ချီဘီက ကျွန်တော် တို့ဆီ သူ့ဘာသာ တဖြည်းဖြည်း လာလည်ပြီး သူ့နဲ့အတူ ကစားဖို့ ရောက်လာ တတ်နေပြီ။ သူက အခန်းထဲကို အသာလေး ဝင်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်တယ်။ ပြီးနောက် ပြန်လှည့်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားတယ်။

ကျွန်တော်တို့ကို ခြံထဲ ဆင်းဖို့ လာခေါ်တဲ့ ပုံစံပဲ။ ကျွန်တော်တို့က မတုံ့ပြန်
မချင်း သူက အဲဒီလိုမျိုး ထပ်တလဲလဲ လုပ်နေတာ။ ကျွန်တော့်ဇနီးကတော့
ဘာလုပ်နေနေ ချီဘီ လာခေါ်တာနဲ့ ကွင်းထိုးဖိနပ် စွပ်ပြီး ခြံထဲ ဆင်းသွားရော။

ချီဘီနဲ့ သူ ကစားပြီးတာနဲ့ ချီဘီက ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထဲ ဝင်လာ
ပြီး ခဏ အနားယူတယ်။ ဆိုဖာပေါ်မှာ ချီဘီ အိပ်တဲ့အခါ ကွေးကွေးကလေး
အိပ်တာမို့ သူ့ပုံစံလေးက ရှေးဟောင်းသုတေသနသိုက်ထဲက တူးဖော်ရထား
တဲ့ အဆောင်သင်္ကေတလိုပဲ။ ဒီမြင်ကွင်းက အိမ်ထဲမှာ စိတ်ကူးထားတဲ့
နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ပျော်ရွှင်စရာတွေပါ။

အိမ်ရှင် အဘွားအိုရဲ့ စပ်စုတဲ့ မျက်လုံးတွေကို ရှောင်ရင်း ကျွန်တော်
တို့ ဇနီးမောင်နှံဟာ ချီဘီကို သူ လာချင်တဲ့ အခါတိုင်း အိမ်ထဲ ခေါ်ထားလေ့
ရှိတယ်။ ဒီလို ပြောင်းလဲလာတွေကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်တော့ ကြောင်ချစ်သူ
တွေကို နားလည် သဘောပေါက်လာပါပြီ။ ချီဘီလိုမျိုး ချစ်စရာကောင်းတဲ့
ကြောင်ကလေးကို တီဗွီမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ နေရာတကာမှာ တွေ့ရတဲ့ ကြောင်ပြကွဒိန်
မှာ ဖြစ်ဖြစ် မမြင်ဖူးဘူး။ ကျွန်တော်တို့က ချီဘီကို ချစ်စရာ အကောင်းဆုံး
ကြောင်ကလေးအဖြစ် တွေးပေမယ့်လည်း သူက ကျွန်တော်တို့ ကြောင်မှ
မဟုတ်တာဗျာ။

အရင်ဆုံး ချူလုံး တချွင်ချွင် မြည်သံ ကြားရမယ်။ ပြီးရင်တော့
ချီဘီ ရောက်လာမယ်။ ဒါကြောင့် ချီဘီကို ကျွန်တော်တို့က ချူလုံးကလေးလို့
ချစ်စနိုး ခေါ်စပြုနေပြီ။ သူ ကျွန်တော်တို့ဆီကို လာစေချင်တဲ့ အခါတိုင်း
အဲဒီနာမည်ကလေးက နှုတ်ခမ်းဖျားပေါ် ရောက်လာပုံပဲ။

“ချူလုံးကလေး ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ သိချင်လိုက်တာ”

အဲဒီစကားလုံးတွေ ကျွန်တော့်ဇနီး နှုတ်ကနေ ထွက်လာတဲ့အခါ
ချီဘီရဲ့ ချူလုံးသံကို ကြားရတော့တာပဲ။ သူ ဒီအနီးအနားမှာပဲ ရှိမယ်ဆိုတာ
ကျွန်တော်တို့ သိတာပေါ့။ ‘လျှပ်တစ်ပြက် လမ်းကြားလေး’ ရဲ့ ဒုတိယမြောက်
ထောင့်ဘက်မှာ ရှိတဲ့ ဘေးအိမ် ဝင်ပေါက်ဆီ ထွက်သွားတာတို့ အိမ်ရာမြေကို
ခြံခတ်ထားတဲ့ ဝိုင်ယာကွန်ရက်တွေပေါ် ခုန်နေတာတို့၊ အဆောက်အအုံ
တစ်လျှောက် တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးနေတာတို့ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဝရန်တာ အစွန်းပိုင်း

mgjoe.com

ဆီ ကွေ့သွားပြီး ခုန်တာတို့၊ သူ့ရှေ့ခြေဖဝါးလေးတွေကို လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခူးအမြင့်လောက်ရှိ ပြတင်းပေါက်မှန်ပေါ်ထောက်ပြီး အထဲကို ချောင်းကြည့် တာတို့ လုပ်နေမှာပေါ့။

ဆောင်းရာသီမှာ ချိုဘီ အိမ်ထဲ ရောက်လာတယ်။ ဖွင့်ထားတဲ့ ပြတင်းပေါက်ရဲ့ အဟကြားလေးထဲ ချောင်းကြည့်နေရင်း သူ့အလည်အပတ် က မသိမသာကလေး တိုးတက်လာတာပဲ။ ချိုဘီ ကျွန်တော်တို့ ဘဝထဲကို ဝင်လာပြီပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ တစ်စုံတစ်ရာက ချိုဘီကို လွှမ်းခြုံပြီး တွန်းအားပေးနေတယ်။ ကံကြမ္မာလို့ ခေါ်ရမှာပေါ့လေ။

အခန်း (၄)

ကံကြမ္မာလို့သုံးလိုက်တာကိုသိပ်တော့ မနှစ်သက်ဘူး။ ရှေးဖြစ် အလားအလာ လို့ ကျွန်တော် ဆိုသင့်သလားပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကြောင်ကလေး မကြာခဏ ရောက် လာတဲ့အတွက် ဒီစကားလုံးကပဲ ဖော်ပြနိုင်တဲ့ အချို့အရာတွေ ရှိနေပြီလို့ ကျွန်တော် ခံစားလာရပြီ။

အိမ်အိုကြီးကို ၁၉၂၀ ဝန်းကျင်တုန်း ကျိုတိုမှာ နေတဲ့ စစ်တပ်က လူတစ်ယောက် ဆောက်ခဲ့တာပဲ။ အဲဒီလူဟာ မြို့ဟောင်းက ဥယျာဉ်မှူးတွေ ကို ခေါ်လာပြီး ရှုခင်းသာယာအောင် ပြုပြင်ခဲ့တယ်လို့ ပြောကြတာပဲ။ အိမ် ရာမြေ တစ်ဝင်းလုံးက အရှေ့ဘက်ကနေ အနောက်ဘက်ထိ တိုင်းလိုက်ရင် စတုရန်းမီတာ ၅၀၀၀ ရှည်တယ်။ ဥယျာဉ်အတွက် ရေရဖို့ တောင်ဘက်ခြမ်း မှာ ဆည်မြောင်း သွယ်တယ်။ တစ်ခြံလုံး သစ်ပင်မျိုးစုံ စိုက်ထားတာမို့ ရာသီ တိုင်း ပန်းတွေ ဝေဝေဆာဆာ ဖူးပွင့်နေတယ်။

အိမ်ရှင် အဘွားအိုနဲ့ သူ့ခင်ပွန်းတို့က ဒီအိမ်ကြီးကို ၁၉၅၀ ဝန်းကျင် မှာ ဝယ်ခဲ့တယ်လို့ ကျွန်တော် ကြားသိရတယ်။ သူတို့ရဲ့ သားသမီး လေးယောက် စလုံး အတောင်စုံတော့ အသိုက်က ပျံသန်းသွားကတည်းက သက်ကြီးမောင်နှံ နှစ်ယောက်တည်း ဒီမှာ နေကြတယ်။ သစ်ပင်တွေ စိုက်ထားတော့ အပင်တွေ ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ဟာ အဘိုးအိုရဲ့ တာဝန် ဖြစ်လာတယ်။

၁၉၈၆ နေရာသီတုန်းက ကျွန်တော်တို့ ဒီညွှန်ဂေဟာကို ပထမဆုံး လာကြည့်တယ်။ ဘူတာရုံ ကပ်လျက်မှာ ရှိတဲ့ အိမ်ခြံမြေ အကျိုးဆောင် လုပ်ငန်း ကိုယ်စားလှယ်က ကျွန်တော်တို့ကို ခေါ်လာပေးတာ။ ကျွန်တော် တို့က လက်ရှိငှားနေတဲ့ နေရာကနေ ရုတ်တရက် ပြောင်းရတာမို့ တော်တော် လေး အဆင်မပြေ ဖြစ်နေပြီး အိမ်အသစ် ရှာရတာနဲ့ ခြေကုန်လက်ပန်း ကျနေ တာပေါ့။ အသိတစ်ယောက်က ဗေဒင်ကြည့်ပေးတာကြောင့် ကျွန်တော် တို့က တတိယပြက္ခဒိန် သင်္ကေတ ဖြစ်တဲ့ မီး(ယန်း) ကို လိုက်နာဖို့ ဖြစ်လာ တယ်။ အဲဒီအချက်ကို အာရုံစိုက်လိုက်တော့ ဒီနေရာလေးကို ပြုန်းစားကြီး တွေ့တယ်။

ဈေးဝယ်ဆိုင်တန်းကို ဖြတ်ပြီး ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း ဆင်းလိုက် တဲ့အခါ တောင်ဘက်ခြမ်း တစ်ခြမ်းလုံးဟာ လူနေအိမ်ခြေတွေပဲ။ လမ်းက ကျယ်ပေမယ့်လည်း ယာဉ်ကြောမကျပ်ဘဲ အပင်မျိုးစုံနဲ့ သာသာယာယာ ရှိနေတော့ တကယ်ကို ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ကလေးပါပဲ။ ဒီနေရာကို ကျွန်တော် တို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်လာတုန်းက ထူးဆန်းတဲ့ ငြိမ်းချမ်းမှုမျိုး ခံစား ရတယ်။ လက်က ရင်ဘတ်ပေါ် ချစ်ခင်ကြင်နာစွာနဲ့ ညင်ညင်သာသာလေး လာတင်သလိုမျိုးလေ။ ဒီရပ်ကွက်မှာသက်ကြီးမောင်နှံတွေ အတော်များများ ရှိတဲ့ပုံပဲ။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှာ ဝါးပျဉ်ချပ်တွေနဲ့ အိမ်အိုကြီးကို တွေ့ရတယ်။ ထင်းရှူးကိုင်းတွေနဲ့ တစ်ဝက် တစ်ပျက်လောက် ကွယ်နေတဲ့ ဝင်းတံခါးက ကျွန်တော်တို့ကို ခရီးဦးကြိုပြုနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှံ ဟာ လမ်းကြားလေးဆီ ဝင်လာလိုက်တယ်။

အခန်း (၅)

ဒီနေရာကို ကျွန်တော်တို့ ပြောင်းပြီးလို့ ပစ္စည်းတွေ အစီအစဉ်တကျ နေရာ ချပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ဒီမှာ အခြေချဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီလို့ ခံစားရတယ်။ 'ဒီနေရာလေးက ကျွန်တော် ရှင်သန်သွားရမယ့် နေရာလေး ပါလား' လို့ တွေးမိတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အိမ်အသစ် မှာ အချိန်ရာသီတွေကို အဆင်ပြေပြေလေး ဖြတ်သန်းသွားရမယ်လို့ ကျွန်တော် ခံစားနေမိတယ်။ အိမ်အသစ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်မှာ အချိန်တွေ ကုန်လွန် ရတာဟာ တစ်မူထူးခြားတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ ရှိနေမှာပါ။

အချိန်တွေ ကုန်လွန်လာတာနဲ့အမျှ ကျွန်တော် နှစ်အနည်းငယ် လုပ်ခဲ့တဲ့ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရေး အလုပ်ကနေ ထွက်ဖို့ သတ္တိတွေ များသည်ထက် များလာတယ်။ အလုပ်နဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့ အခြေအနေတွေကြောင့် မြို့ကနေ ထွက်ပြေးချင်လာတယ်။ အရက်တွေ မရပ်မနား သောက်ပစ်ချင်တာ။ ပြီး တော့ ပိတ်ရက်မှာတောင် မနားရတော့ ကိုယ့်ဘာသာ စာရေးတော့တာပဲ ကောင်းမယ်လို့ တွေးမိတယ်။ နေ့ရက်တွေက မြန်မြန် ကုန်လာတော့ အခြား သူတွေရဲ့ အရေးအသား ကြိုးစားမှုတွေကို ထောက်ပံ့ကူညီပေးရတဲ့ အယ်ဒီတာ အလုပ်ဟာ အဓိပ္ပာယ် မရှိတော့ဘူး။

တစ်နေ့ ကျွန်တော့် ညာဘက် လက်မောင်းပေါ်မှာ ရည်ကြည်ဖု
 အကြီးကြီး ပေါက်နေတာ တွေ့တယ်။ ဘေ့စ်ဘော ကစားတာ များလို့ပါ။
 ရက်အနည်းငယ် ကြာတော့ ရည်ကြည်ဖုတွေက ညာဘက်ပခုံးထိကို ပျံသွား
 တာ။ အဲဒီနောက် လည်ပင်းရဲ့ ညာဘက် တစ်ခြမ်းလုံးကို ပျံလာတော့တာပဲ။
 ကုရင်းကုရင်း တိုးလာတဲ့ ရောဂါတွေလည်း ရှိတယ်။ အတွေးတွေက နှေးကွေး
 လေးကန်လာပြီး စကားပြောရတာလည်း ခက်ခဲလာတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ
 ဆိုတော့ လည်ပင်းရဲ့ ညာဘက်ခြမ်းက အာရုံကြောတွေဟာ ဦးနှောက်
 ဘယ်ဘက်ခြမ်းက စကားပြောဗဟိုနဲ့ ဆက်စပ်နေတာကြောင့်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။

ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခြမ်းလုံးရဲ့ အာရုံကြောစနစ်နဲ့ ဆိုင်တဲ့
 နေရာတွေဆီ ပိုးတွေ ပျံသွားတယ်။ တစ်လလောက် ကုသမှု ခံယူလိုက်ရ
 တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရောဂါသဘာဝကိုက လူတစ်ယောက်မှာ ရုတ်ခြည်း ဖြစ်လာ
 တဲ့ အခြေအနေမို့ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ပါဘူး။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ဒီအခြေ
 အနေကပဲ ကျွန်တော် အလုပ်ထွက်ဖို့ စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒီအစီ
 အစဉ်ကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ သတ္တိတော့ ကျွန်တော့်မှာ မရှိဘူး။ ဒီအခြေ
 အနေထိ ရောက်အောင် ကျွန်တော် ဆည်းပူးခဲ့ရတဲ့ ပညာတွေနဲ့ အသက်
 မွေးဝမ်းကျောင်း ဆက်လုပ်ဖို့ နည်းလမ်း မရှိတော့ ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်
 စိတ်ဓာတ်ကျရင်း တစ်နေ့ပြီး တစ်နေ့ ကုန်ဆုံးနေတာ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ချိန်
 တည်းမှာပဲ ကျွန်တော့် မျက်စိရှေ့မှာတင် တစ်စုံတစ်ရာက နောက်နှစ်ရဲ့
 မမျှော်လင့်ထားတဲ့ စိန်ခေါ်မှုတွေကို ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နေရာအသစ်ဆီ ပြက်
 ပြက်ထင်ထင် ယူလာပါတယ်။

ကျွန်တော်က မီးဖိုချောင်ထဲက ဇနီးသည်အနား သွားပြီး -

“ကိုယ်တို့ ကော်ဖီဆိုင် သွားကြစို့”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

“ကျွန်မ မကြားချင်တဲ့ စကားကို ကြားလိုက်ရတာပဲ”

သူက ကျွန်တော် ပြောရမယ့် စကားကို သိနေပုံနဲ့ အနောက် ဆုတ်
 လိုက်တယ်။

ဘူတာနားက ဈေးဝယ်ဆိုင်တန်းရဲ့ ကော်ဖီဆိုင် သေးသေးလေးဆီ
 ရောက်တော့ ကျွန်တော်က အခုလက်ရှိ လုပ်နေတဲ့ စာပေဆိုင်ရာ အစီအစဉ်

တွေ ဆွဲထားတဲ့ ဇယားကွက် ကားချပ်ကို စားပွဲပေါ် ဖြန့်ခင်းလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားတဲ့ စာမူခတွေ မူပိုင်ခွင့်တွေရယ်၊ ပြီးတော့ စာမူခ ရနိုင်မယ့် နေ့စွဲတွေ ရေးထားတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်တော့်ဇနီးဟာ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရေး ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ စာပြင်အဖြစ် စာချုပ် ချုပ်ထားတယ်။ သူ့အလုပ်က စာမူကြမ်းတွေ စစ်တာတို့၊ အချက်အလက်တွေ အညွှန်းတွေ စစ်တာတို့ပါ။ သူက ဘာသာပြန်ပြီးသား စာတွေထဲက အမှားတွေကိုထောက်ပြ ပြီး ဂျပန်ဘာသာစကားနဲ့ ကိုက်ညီတဲ့ အသုံးအနှုန်းတွေ ထည့်ရတယ်။ အချို့ နေရာတွေမှာ ဝါကျတွေ ပြန်ပြင်ရတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့ နှစ်စဉ် ဝင်ငွေကိုပါ ကျွန်တော်က ဇယားကွက်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ မျက်စိရှေ့မှာ ရှိနေတဲ့ အချက်အလက်တွေကို သေသေချာချာ ထောက်ပြပြီး နှစ်ယောက် စလုံး အိမ်မှာပဲ အလုပ်လုပ်တာရဲ့ အားသာချက်တွေကိုသူ့ကို နားချလိုက်တယ်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့မှာ အနည်းဆုံး တစ်နှစ်ခွဲစာလောက် အသုံးစရိတ်တွေ လုံလုံလောက်လောက် ရှိပါတယ်။ အာမခံချက် မရှိတာတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နားချသူအနေနဲ့ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘဝသစ်ကိုဘယ်လိုတွေးထားကြောင်းသူ့ကိုယ့်ကြည်ချက်ရှိရှိ ရှင်းပြတယ်။ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေးပေါ့။ ကျွန်တော့်ဇနီးက နည်းနည်းပါးပါး စိုးရိမ်နေပေ မယ့်လည်း ကျွန်တော့် ကြိုးစားအားထုတ်မှုကို သူ မြင်နေတော့ ကျွန်တော့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သူ မငြင်းပယ်ခဲ့ပါဘူး။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပြန်တယ်။ ညစာ စားတယ်။ ပြီးတော့ အိမ်တောင် ဘက်ခြမ်းရဲ့ ပြတင်းပေါက်နားက ဘေးချင်းကပ်ထားတဲ့ စားပွဲတွေပေါ်မှာ နေရာယူပြီး မစို့မပို့ ကိုယ်ပိုင် အလုပ်တွေ စလုပ်ကြတယ်။ ညလယ်ကောင် ရောက်လာတာတောင် မသိလိုက်ကြဘူး။ ကျွန်တော့် ဇနီးက အကြောင်းပြ ချက် ထွေထွေထူးထူး မရှိဘဲ အပေါ် မော့ကြည့်ပြီး အံ့အားတသင့် ပင့်သက် ရှိုက်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ အပေါ်က တံစက်မြိတ်ကနေ လသာနေတာ တွေ့ရပြီး လပုံရိပ်က နို့နှစ်ရောင်မြစ်မှာ စီးဆင်းနေသလိုပါပဲ။

အခန်း (၆)

လက်ဗလာနဲ့ သွားတာ အကောင်းဆုံးပါ။ အဲ့ဒါကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ အလုပ် အတူလုပ်ခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးဆီက ရတဲ့ အကြံဉာဏ်ပါ။ ကြောင်တိကြောင်တောင် ဖြစ်ပေမယ့်လည်း အကူအညီတွေ ရခဲ့တဲ့ သိပ်ကောင်းတဲ့ အလုပ်ကပဲ နောက်ဆုံးမှာ အလုပ်ထွက်ချင်လာအောင် လုပ်လိုက်တာပဲလေ။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့် စာရေးဆရာတွေကို အမြဲတမ်း ရိုးရိုးသားသား၊ လေးလေးစားစား ဆက်ဆံခဲ့ပါတယ်။ လောကဝတ်ထက် ကျွန်တော့် ပင်ကိုစိတ်ရင်းကြောင့်ပါ။ သူတို့တွေ အားလုံးဟာ မိသားစုလိုပါပဲ။ သူတို့တွေအားလုံးနဲ့ ကျွန်တော်က အသက်သုံးဆယ် အလယ်ပိုင်း အချိန်တွေကို ဖြတ်ကျော်ပြီးပြီ။ လူလတ်ပိုင်းအရွယ်ကို ဝင်ရတော့မှာပဲ။ ဒါကြောင့် အလုပ်ကနေ တရားဝင်ထွက်ဖို့ ဒီမှာ ဖောင်တွေ ဖြည့်နေတာ။

ကျွန်တော် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရေး ကုမ္ပဏီက အလုပ်ထွက်ခဲ့တာ ၁၉၈၇ နွေရာသီကပါ။ အခု ကျွန်တော်က ဘယ်ကုမ္ပဏီနဲ့မှ မသက်ဆိုင်တော့ဘူး။ နောက်နှစ်ရဲ့ ဇန်နဝါရီလမှာ မိတ်ဆွေဟောင်း တစ်ယောက် ကွယ်လွန်တော့မယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်း သတင်းကြားရတယ်။ သူနဲ့ ကျွန်တော်က ရင်းနှီးခဲ့ပေမယ့် မတွေ့ဖြစ်တာ ကြာလှပြီ။

ကျွန်တော့်ထက်အသက်နည်းနည်းကြီးတဲ့ဝိုင်ကအသောက်အစား သမား၊ ဘေ့စ်ဘောကစားတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေထဲက တစ်ယောက်ပေါ့။ သူက ကဗျာဆရာလည်း ဖြစ်တော့ သူ့ပါရမီကို ကျွန်တော် တအား လေးစားတာ။ သူက အိမ်ထောင်သည်၊ ကလေးနှစ်ယောက် အဖေ။ မြောက်ပိုင်း ဆင်ခြေဖုံး ရပ်ကွက်မှာ နေပြီး ဘောလုံးကစားဖို့ ခေါ်တဲ့အခါ ဆင်ခြေတစ်မျိုးမျိုး ပေးပြီး ငြင်းလေ့ ရှိတော့ နောက်ပိုင်း သူ့ကို ကျွန်တော် မခေါ်ဖြစ်တော့ဘူး။ တဖြည်း ဖြည်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဝေးကွာလာတာပေါ့။

ထုတ်ဝေရေးအယ်ဒီတာဖြစ်တဲ့ဝိုင်ကအမြဲလိုလိုအလုပ်များနေပြီး အိမ်ကို နောက်ကျမှ ပြန်ရတာ များလာတဲ့အခါ အူမကြီးကင်ဆာ ဝေဒနာ ခံစားလာရတယ်။ ၁၉၈၆ နွေဦးမှာ ခွဲစိတ်ကုသခံရတယ်။ ဆေးရုံက ဆင်းတဲ့ အခါ သူ့အလေ့အကျင့်အတိုင်း အလုပ်တွေ ပြန်လုပ်တယ်။ သူ့ကဗျာတွေကို မဂ္ဂဇင်းမှာ အတွေ့ရ နည်းပါတယ်။

အခု ဆေးရုံ ပြန်တက်နေရတဲ့ ဝိုင်ကို ကျွန်တော် ဆေးရုံမှာ အပြေး အလွှား သွားကြည့်တဲ့အခါ ကျောက်ကပ် ပျက်စီးတာတွေကြောင့် သူ့မျက်နှာ ဟာ ရောင်ကိုင်နေတယ်။ သူ့အပြုံးက ယဲ့ယဲ့ကလေး။

စကြိုမှာ ဆရာဝန်နဲ့ တွေ့တော့ ဝိုင်က နှစ်ပတ်သာ ခံတော့မယ်လို့ သိရတယ်။ ‘အလုပ်က သူ့ကို သတ်နေတာပဲ’ လို့ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတယ်။ ‘ပြီးတော့ အလုပ်က မင်းကိုလည်း သတ်လိမ့်မယ်၊ ဘယ်တော့မှ မမေ့နဲ့’ လို့ ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပြန်ပေးမိတယ်။ အခုတော့ ကျွန်တော် သဲသဲကွဲကွဲ သိလာပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ မျှော်လင့်မထားတဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့ ကျောက်ကပ်ထဲမှာ ပျံ့နေတဲ့ ကင်ဆာဆဲလ်တွေက ဆီးသွားတာနဲ့ ချေဖျက် လိုက်တော့ ဝိုင်က တစ်ခဏလောက် ပြန်ပြီး ကျန်းမာလာတယ်။ မယုံနိုင် စရာပါပဲ။ ပြီးတော့ အကိုက်အခဲပျောက်ဆေး ပြင်းပြင်းတွေရဲ့ အကျိုးကျေးဇူး ကြောင့် ဝိုင်ဟာ ကျွန်တော်နဲ့ အရင်တုန်းကလိုပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားပြန် ပြောလာနိုင်တယ်။ သူ့ကို လာကြည့်တဲ့ ဧည့်သည်တွေနဲ့တောင် ရယ်ရယ် မောမောပါပဲ။ မနက် ၉ နာရီကနေ ညနေ ၅ နာရီထိ ပုံမှန် အလုပ်မသွားရတဲ့

mgjoe.com